

Kázání: 106. Jak se stát slavným

Boží sláva, jak jsme ji poznali v Ježíši Kristu, je docela obyčejný pokoj mezi lidmi, smysl pro spravedlnost, ochota k dorozumění, odvaha odpustit.

Kázání



Jak se stát slavným

Kázání



Jak se stát slavným

1. čtení: Exodus 34, 29 - 35

29 Když pak Mojžíš sestupoval z hory Sínaje, měl při sestupu z hory desky svědectví v rukou. Mojžíš nevěděl, že mu od rozhovoru s Hospodinem září kůže na tváři.

30 Když Áron a všichni Izraelci uviděli, jak Mojžíšovi září kůže na tváři, báli se k němu přistoupit.

31 Ale Mojžíš je zavolal, i vrátili se k němu Áron a všichni předáci pospolitosti a Mojžíš k nim promluvil.

32 Potom přistoupili všichni Izraelci a on jim přikázal všechno, o čem s ním Hospodin mluvil na hoře Sínaji.

33 Když k nim Mojžíš přestal mluvit, dal si na tvář závoj.

34 Kdykoli Mojžíš vstupoval před Hospodina, aby s ním mluvil, odkládal závoj, dokud nevyšel. Pak vycházel, aby k Izraelcům mluvil, co mu bylo přikázáno.

35 Izraelci spatřili Mojžíšovu tvář a viděli, jak mu kůže na tváři září. Proto si Mojžíš dával na tvář závoj, pokud nešel mluvit s Hospodinem.

2. čtení: 2. Korintským 3, 12 - 18

12 Když tedy máme takovou naději, smíme vystupovat s plnou otevřeností a jistotou.

13 Nepočínáme si jako Mojžíš, který zahaloval svou tvář závojem, aby synové Izraele nespatriili konec té pomíjející záře.

14 Avšak jejich myšlení na tom ustrnulo. Až do dnešního dne zůstává onen závoj při čtení staré smlouvy a zůstává skryto, že je zrušen v Kristu.

15 A tak až podnes, když se čte Mojžíš, leží na jejich srdci závoj.

16 Avšak ,když se obrátí k Pánu, je závoj odstraněn‘.

17 Duch je tím Pánem, kde je Duch Páně, tam je svoboda.

18 Na odhalené tváři nás všech se zrcadlí slavná zář Páně, a tak jsme proměňováni k jeho obrazu ve stále větší slávě – to vše mocí Ducha Páně.

Sestry a bratři, nevím jak vy, ale já jsem se v životě už několikrát ocitnul vedle slavných lidí. Podal jsem si například ruku s polským papežem Janem Pavlem II, pojídal jsem na recepci chlebiček pár kroků od Václava Havla a když jsem byl ještě dítě školou povinné tak kolem mě na výstavě v Jablonci nad Nisou prošel normalizační prezident Husák. A to je tak všechno.

Sláva slavných je svým způsobem zvláštní druh energie, která může v jisté míře ulpět i na druhých. Že jsem viděl na blízko Husáka, mi, pokud vím, k žádné slávě ve školní třídě nepomohlo.

V případě Václava Havla to bylo trochu jinak. Celé devadesátky nám první český prezident vytvářel na Západě, a zejména v Americe, tak trochu nezasloužené renomé. Věhlas, který si ve světě získal svým neohroženým bojem za svobodu a literární tvorbou, ovlivnil, jak jsme my Češi byli ve svobodném světě vnímáni. Když jsem se tenkrát bavil s Američany nebo prostě západáky, cítil jsem, jak se kousíček Havlovy slávy vznáší i nade mnou.

Devadesátky jsou dávno pryč a symbol sametové revoluce už není mezi námi. Zase jsme jen obyčejnými lidmi, co žijí v české kotlině. Žádná sláva. Navíc tady máme takový zvláštní zvyk, že když se někdo ve světě nějak proslaví, šeredně mu to spočítáme.

Myslím, že ani já už v umění, vědě či sportu neprorazím, natož abych získal politickou moc nebo s naditým kontem létal po světě v osobním tryskáči. Jedno turecké přísloví praví: „Kdyby všichni žili ze své slávy, kdo by pásł krávy?“ Svatá pravda!

V dnešním čtení ze Starého zákona jsme si připomněli příběh o tom, jak byl Mojžíš u Pána Boha na konzultaci o nové ústavě (říkáme jí obvykle Desatero) a jak na něm ulpěl kus Boží slávy.

Není divu. Boží sláva je totiž ta docela nejslavnější protože, jak známo, Hospodin je věhlasný ve všech oborech, na které si jen vzpomenete. Vyniká v umění, protože tak dovedně, jak stvořil svět, by to nikdo jiný nedokázal. Ani ve vědě nemá konkurenci, je totiž vševědoucí.

Navíc mu všechno patří a mocní tohoto světa mu nesahají ani po kotníky neboť je všemohoucí. Když u něj byl tenkrát Mojžíš na hoře Sinaji na čtyřicetidenní audienci, nasáknul tou Boží slávou, že potom doslova zářil.

Z televize známe herce nebo sportovce, jak září, když dostanou nějakou cenu nebo medaili a jsou najednou slavní. U Mojžíše to bylo ještě trochu jinak. Zářil, aniž o tom věděl. Uvědomil si to, až když po sestoupení z hory zjistil, že si od něj Izraeliti drží uctivý distanc.

Slavní lidé to vlastně nemají vůbec jednoduché, všichni je znají, všude je vítají, ale ve skutečnosti bývají dost osamocení. Mojžíš to vyřešil tak, že si mezi lidmi dával na hlavu závoj. To aby je ona záře neoslňovala, aby se k němu mohli chovat zase normálně.

Nevím, nevím, jestli to pomohlo, na slávu je jakékoli opatření krátké. No jen si představte, sestry a bratři, kdyby dnes chodil třeba premiér se závojem na hlavě!

Nebo si to radši nepředstavujte, protože o tom to dnešní biblické čtení opravdu není. Dnes je totiž poslední neděle před začátkem postního období, které předchází velikonočním svátkům.

Odedávna se jí říká neděle proměnění Páně, kdy se připomíná novozákonní příběh o tom, jak vzal Ježíš tři učedníky, vystoupali na horu a tam se to stalo. Ježíš se najednou proměnil, ne že by to byl někdo jiný, jenom začal tak nějak z ničeho nic zářit a my už víme, že když někdo září, tak to znamená, že je slavný.

Také už víme, že když někdo září na hoře, tak to bude nejspíš sám Hospodin.

Celý tenhle zvláštní příběh o proměnění Páně dal oněm třem učedníkům jasně na srozuměnou, že v Kristu Ježíši jedná sám Bůh. To aby později, až bude Ježíš odsouzen k smrti a ukřižován, nepropadli pochybnostem, jestli to tak Bůh chtěl.

Ano, chtěl. Slavný Bůh se rozhodl skončit neslavně. Jednoduše proto, že má svět a nás lidi rád do té míry, že vzal všechnu naši bídu na sebe. Obětoval se za nás a od té doby víme, že ona pověstná Boží sláva dosahuje svého vrcholu právě na kříži.

Tohle každý nedokáže, a už vůbec ne nikdo, kdo by měl takovou moc, že by mohl neřádné lidstvo zamáčknot jako mravence na kuchyňské lince. Boží věhlas je od té doby pevně spjatý s příběhem jeho Syna Ježíše Krista. Nelpěl na své slávě, ale stal se jedním z nás. Soucítí s námi, když jsme v úzkých. Ví, o co jde, prožil to sám na sobě.

Právě proto se proměnění Páně připomíná poslední neděli před velikonočním postním obdobím. Abychom si uvědomili, že skutečná sláva spočívá především v ochotě k oběti, ve službě druhým, v solidaritě s poníženými a trpícími.

Nemůžeme v tyto dny nemyslet na statečné Ukrajince, kteří čelí bezprecedentnímu násilí, lžím a provokacím ze strany silnějšího souseda, který se bláhově domnívá, že si pomocí invaze zajistí slávu. Je to naopak. Sláva patří Ukrajině!

Dříve, než skončím, musíme se ještě rychle podívat, co dnes píše apoštol Pavel. Navazuje na onen starozákonní příběh o Mojžíšovi, o tom, jak mu coby odlesk Boží slávy zářila tvář, až si ji kvůli lidem musel zakrývat závojem.

Pavel konstatuje, že to je vlastně škoda, když se my lidé Boží slávy straníme, když si tvoříme nejrůznější bariéry, aby na nás tyhle paprsky nemohly dopadnout. Jako bychom se báli, že se pak budeme muset změnit. Něco na způsob zvyklostí v předminulém století, kdy lidé chodili i v létě oděni od hlavy až k patě protože být opáleným se prostě nenosilo.

Apoštol má za to, že ti, kteří se nechtějí vystavit Boží proměňující záři, si přikryli závojem vlastní srdce. Nestojí o to, aby se jim rozehrálo pomyšlením, že se slavný Bůh stal člověkem, že chce být s námi, ať se děje, co se děje.

Pavel přichází s řešením. Jako když si Mojžíš, pokud rozmlouval s Hospodinem, závoj sundával, máme to prý udělat také tak.

Máme si odstranit závoje všelijakých zarezlých představ, jak se má co dělat a co se dělat nemá, závoje předsudků, které nám brání otevřít se lidem kolem nás, závoje všelijakých malicherností a umanutostí, kterými poměrujeme svět.

Máme se vystavit Boží slávě.

Počkat, počkat, pomyslíme si. To není vůbec jednoduché! Kde se dá vůbec v dnešní době s Boží slávou setkat?

A tady najednou Pavel řekne něco, s čím jsme možná vůbec nepočítali. Čekali bychom, že se s Bohem dá setkat třeba v kostele, nebo v nějakém slavném klášteře, nebo naopak v tichu o samotě někde na rozkvetlé louce, případně v noci při pohledu na hvězdnou oblohu.

Samá voda. Nic z toho apoštol nezmiňuje. Napiše jen stručně:

„Na odhalené tváři nás všech se zrcadlí slavná zář Páně...”

Jinými slovy, když odstraníme onen hadr z našeho srdce, najednou s údivem zjistíme, že paprsky Boží slávy září z tváří lidí kolem nás, paprsky soucitu, solidarity a sounáležitosti.

Především takhle totiž Boží sláva vypadá, nečekejme žádnou jinou, žádné hromy, blesky, zázraky na počkání a tak podobně.

Boží sláva, jak jsme ji poznali v Ježíši Kristu, je totiž docela obyčejný pokoj mezi lidmi, smysl pro spravedlnost, ochota k dorozumění, odvaha odpustit.

Nyní jde jen o to, sundat si všechny ty zasmrádlé závoje, případně i všelijaké růžové brýle mámení, a vystavit se paprskům Boží slávy. Dokonce ani není třeba lézt na nějakou horu, září hned vedle nás, ve tváři našich bližních, kteří se nepozorovaně, jaksi inkognito, stali slavnými tím, že se otevřeli milosrdenství.

PeČ

SPCH 27. 2. 2022

Můžete také navštívit naši facebookovou stránku [Baptisté - Síť víry](#) nebo facebookovou skupinu [Zpravodaj Baptisté - Síť víry](#)